

HET TABOE

Kirsten Visser (45) is moeder van twee zonen. Haar oudste kwam negentien jaar geleden ter wereld als haar dochter. Zij werd een hij. Voor haar best even slikken, maar rouwen om haar dochter? Dat mocht ze niet.

“Emma was 3 toen ze om een piemeltje vroeg. Ik dacht dat het een fase was en zocht er niet zoveel achter. Ook niet toen ze liever jongenskleding droeg en een hanenkam liet knippen. Zo was ze gewoon. Anderen hadden hun vooroordeel klaar. Ik zou haar te veel ruimte geven en iemand uit de Biblebelt verkondigde doodleuk dat transkinderen op de brandstapel horen. Vreselijk! Ik zag gewoon Emma. Pas toen de caissière haar aansprak met ‘jongeman’ en ik mijn kind van oor tot oor zag stralen, viel het kwartje: o, dus zo ziet de wereld mijn kind. En veel belangrijker nog: zo wil ze – of nee hij – gezien worden. Als gezin zijn we samen de transitie aangegaan: een heel mooi, maar ook moeilijk proces. Op haar 16e werd Emma officieel een man en kreeg ze de naam Sietse. Die naam hadden we als gezin bedacht. Toch voelde ik verdriet om het loslaten van Emma. Ik rouwde om mijn dochter. Onbegrijpelijk vonden anderen dat: mijn kind was toch zeker niet dood?! Gelukkig niet, maar mag ik dan niet verdrietig zijn? Mag ik niet rouwen om de verwachtingen en wensen die ik voor mijn dochter had die nooit zullen uitkomen? Veel mensen denken dat ik mijn kind niet accepteer, maar dat is kul. Ik zou Sietse nooit willen inruilen voor Emma: ik ben gelukkig als mijn kind dat is. Maar deze gevoelens kunnen – hoe tegenstrijdig ze voor de buitenwereld ook lijken – prima naast elkaar bestaan. Sietse heeft Emma als tweede naam gekozen. Dat betekent de wereld voor me. En nu leer ik op mijn beurt als spreker de wereld over genderdiversiteit, want meer begrip is hard nodig!” ●

‘Mag ik niet verdrietig zijn om het loslaten van Emma?’